

RECENSION

Ur filmen
Videocracy

Videocracy

Originaltitel Videocracy

Regi Erik Gandini

Producent Erik Gandini

Manus Erik Gandini

Foto Manuel Alberto Claro, Lukas Eisenhauer

Roller Martina Haag, Nikolaj Coster-Waldau, Ellen Mattsson, Reine Brynolfsson, Katrin Sundberg, Per Sandberg, Jan Mybrand, Chatarina Larsson m fl

Sverige, Danmark, Storbritannien, Finland 2009

Längd i tid 1 tim 24 min

Censur barntillåten

Distributör Folkets Bio AB

Om du inte syns på tv är du ingen. Detta verkar regera i Italiens mediastyrda samhälle om man får tro Erik Gandinis senaste dokumentär. Genom att smart döpa den till "Videocracy" leds vi att tro att demokratin har marginaliserats, kanske till och med suddats ut, och att det är vad vi ser framför oss på dumberken som är världens korrekta fönster.

I *Gitmo* ville Erik Gandini gräva djupare i Guantanamo-problematiken. I *Videocracy* är regissörens ambition att ta sig in i och bakom Silvio Berlusconi's smutsiga imperium. Vägen dit är snårig, fylld av förnedring, nakna bröst, kändisfotografier och idiotiska talkshows.

Filmens fokus ligger på en handfull olika personer och livsöden. Den mest tragiska är en obegåvad ung kille som vill ta sig in i tv-världen genom att kombinera idolerna Jean-Claude van Damme

och Ricky Martin. Här landar vi mitt i en patetisk livshistoria som blir mer lyteskomik än ett skärskådande porträtt av den enkla mannen. Lele Mora är berömd agent som alla vill känna eller måste känna för att ta sig upp i tv-världen. Mora sitter i sin helvita villa, pratar i floskler och döljer inte det minsta sina sympatier för Benito Mussolini och hans ledarmetoder.

Filmens dras dock ner rejält av en alldeles för lång episod om en obehagligt okarismatisk kändisfotograf. Ett snedsteg leder till fångelse och sedan följer en martyrhistoria som säkert säger mycket om en medial prioriteringsnivå men bidrar föga till filmens kärna.

Det är ett gediget journalistiskt arbete men man önskar ändå att Gandini kunnat gräva sig längre in i sörjan. Verkligen dissekerat ett maktskap som mer och mer liknar en parodisk cirkus. Italien har ju trots allt valt in en ex-porrstjärna i parlamentet en gång i tiden. Man saknar dessutom röster från politiskt håll. Både från det regerande partiet och från oppositionen. Det hade gett mer tyngd åt argumenten och en klarare inblick i karusellen.

Lika otäckt som *Gomorra* visade att maffian sipprar in i vanliga människors vardag är *Videocracy* en påminnelse om att det som visas på tv är lag och en trovärdig eskapism för oerhört många. 80 procent av Italiens befolkning hämtar all sin information från tv. Att Gandinis film är den första svenska dokumentären som visas i Italien får ändå räknas som en triumf. En ironisk känga åt etablissemanget som har försökt stoppa den. Får filmen rättvisa? Det återstår att se.

Fredrik Söderlund